

Núm. 5
Abril 1984

Edita: Jazz Club Granollers
Periodicitat mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

Richards
& Silva
(oooh!..Yes!)

ESPAULELLA

Els Cinquanta Anys del Jazz a Granollers 1934-1984 a les festes de l'Ascensió d'enguany

Estem ja ben a prop de les Festes de l'Ascensió '84 en les que enguany l'Ajuntament de la nostra Ciutat ha volgut donar relleu al Jazz i a la seva incidència a Granollers, sumant-se així a l'esdeveniment dels **Cinquanta Anys del Jazz a Granollers 1934-1984** que els nostre Club ha vingut preparant.

En efecte, aquest —el Jazz— constituirà el **leit motiv** d'aquestes Festes de l'Ascensió i omplirà molt espai al programa oficial dels festeigs. Junta-ment amb altres actes, està previst que el jazz farà acte de presència als barris i a la Plaça de la Porxada de la nostra ciutat on hi actuaran diversos grups orquestrals. També hi ha el propòsit de la celebració d'un concert de gala amb un grup estranger que vindrà a ésser com l'acte acadèmic que centrarà la idea del Cinquantenari. A més, el pregó oficial de les Festes, tenim entès que s'encarregarà a una personalitat versada en el coneixement del jazz. Tot això és el que està organitzant el nostre Ajuntament a través de la Conselleria de Cultura amb la que, ens plau, dir, hi hem trobat una gran col.laboració i entusiasme.

Una altra valuosa aportació promet ésser la que farà l'Obra Cultural de "la Caixa" aquesta entitat ciutadana que amb el seu cicle "Ara, Jazz" i "Ara Jazz-2" i els seus memorables concerts ha aconseguit despertar novament l'afició a casa nostra i ha incentivat la nova sortida del vell **Jazz Club Grano-**

llers, també hi prendrà part fent coincidir un dels seus concerts extraordinaris amb les festes del cinquantenari al seu magnífic Auditori. Encara més: "la Caixa" organitza i cedeix el seu local per a celebrar-hi una exposició sobre temes jazzístics obra d'un gran fotògraf francès i també l'exhibició de caràtules de discs trameses per les grans firmes discogràfiques. Pot causar sorpresa l'acte que firmarà el nostre Club, juntament amb el patrocini de la Generalitat de Catalunya. D'aquest acte no en podem avançar encara més informació per estar pendent la contractació d'un valuós grup nord-americà.

La iniciativa particular contribuirà a donar-hi lluitment. Tal com vàrem avançar en el nostre butlletí anterior, una important galeria d'art granollerina, presentarà l'exposició de dibuix i pintura sobre el tema jazz, obra d'un notable pintor argentí. Un acte que promet ésser original.

I, per acabar, ens cal citar la col.laboració del Patronat del Museu Municipal, a les dependències del qual s'hi celebraran unes sessions de cinema amb la projecció de films sobre la història del jazz i també una conferència amb il.lustracions musicals i imatges, aquest acte, a càrrec de dos bons amics i aficionats de la primera hora.

Dintre de pocs dies, ara pel mes de maig, sortiran els cartells i els programes donant detalls de tots aquests actes que acabem només d'esbossar.

HOTEL EUROPA

ESTE AÑO
LA COMIDA DE
1ª COMUNION
EN EL
EUROPA

GRAN CALIDAD
BUEN PRECIO

POR EJEMPLO...
+ CAFE, VINO Y BEBIDAS «1250pts.»

MENU «A»
ENTREMESES
CANELONES
LOMO ASADO
PASTEL HELADO

RESTAURANTE

Apunts Biogràfics

TOMMY LADNIER

Trompeta del més pur estil "Nova Orleans", va nèixer a Florenceville, petit poblet d'un miler d'habitants a les rodalies de Nova Orleans, el dia 28 de maig de l'any 1900.

Aquest primer any del Segle XX^è ens deparà el naixement d'homes transcendentals en el món del JAZZ. Pocs dies després, el 4 de juliol, venia al món en Louis "Satchmo" Armstrong.

S'ha dit --no ho dic jo, ni comparteixo l'afirmació-- que aquests dos homes han estat els més grans trompetes que ha donat el món del JAZZ.

Tenint en compte l'època, el lloc i la circumstància, ens repetim la infantesa farcida de privacions, la manca de recursos econòmics, etc. etc.

L'any 1917, després de l'òbit del seu pare Alfred, ell i la seva mare prenen la decisió de traslladar-se cap al Nord. Marxen a Xicago, lloc de pelegrinatge de la majoria dels negres del Sud.

Durant els primers temps d'estada a Xicago es dedicà als més diversos oficis. Però tenia una vocació: la música, i un ídol: Joe "King" Oliver.

L'any 1921 és quan es féu músic professional. Els primers diners els guanyà tocant a les orquestres de tercera o quarta fila, tot amenitzant les actuacions dels artistes de circ, bé aportant el suport musical a les sessions de "vodeville", etc. etc. Aquestes gires o "tournées" el portaren a Kansas City amb l'orquestra de John Mycliffe de la que també formaven part Charlie Green (tb.) i Wellman Braud (b.)

Les orquestres i particularment els músics, no eren molt estables al lloc de treball en aquella època. Així, Tommy Ladnier actuà entre altres, en els grups d'en Fate Marable i també Charlie Greath, quins tenien en cada ocasió que hi passà Ladnier, el contrabaixista Pops Foster.

La promoció del seu nom, s'esdevingué tan bon punt actuà al "Royal Garden", a Xicago. L'orquestra era la de Milton Vassar. Tot es presentava de cara. Tant és així que, Clarence i Spencer Williams amb el seu "Royal Garden Blues", acabaren per popularitzar el local, l'orquestra i els seus components. Tommy Ladnier tingué una part important en tot això, doncs amb el seu entusiasme, vocació, joventut i pur estil de Nova Orleans,

col·laborà que així fos. Esdevingué popular la frase: "la trompeta de Blues que parla" referida a les execucions de Tommy Ladnier.

Els trompetes blancs Bix Biederbecke i Muggsy Spanier anaven al Royal Garden a escoltar-lo, i tant els blancs com els mateixos negres, tots coincidien en que Tommy era qui s'apropava més a la categoria del mestre Joe "King" Oliver, considerat en aquells moments com el "Rei" de la trompeta.

L'any 1923 moria la seva mare, de forma tràgica. A l'immoible on vivien, es produí una baralla i a l'obrir la porta per veure què passava, una de les bales disparades la feriren de mort. Traslladada a l'hospital, demanava pel seu fill. El missatge trigà a ésser-li tramès i quan Tommy per fi arribà, la seva mare ja havia mort.

El trauma que li causà aquest fet, el portà a donar-se a la beguda, fent-ho de forma tan excessiva que, possiblement, aquesta fou la causa de la seva mort prematura.

Fou en aquella època que actuà amb "King" Oliver (tp.), Kid Ory (tb.), Barney Bigard (cl.), els germans Johnny (cl.) i Baby Dodds (dms.) etc.

Són de remarcar les gravacions que va fer conjuntament amb el clarinetista blanc Milton "Mezz" Mezzrow.

Vingué a Europa l'any 1925 amb el grup "Sam Wooding's Chocolate Kiddies". Anaren a Alemanya, Dinamarca i Suècia i seguidament a Rússia. Vingueren a Espanya (Barcelona) i després França, Àustria i novament Rússia.

El 1926 torna als Estats Units treballant a Nova York. Es a finals d'aquest any que passa a formar part de l'orquestra de Fletcher Henderson.

L'any 1928, quan la seva estrella brillava amb llum pròpia a N.Y., accepta una nova proposta de Sam Wooding per a venir a Europa. No obstant, un cop és a França, es separa del grup i junt amb June Cole passa a la formació de Bennie Payton.

Al tornar als U.S.A. a finals del 1930 ho fa amb el grup de Noble Sissle i al mateix s'hi incorpora Sidney Bechet.

La seva trajectòria seguí en ascens Toca amb els millors músics de l'època i estigué al costat d'homes tant transcendentals per la música de Jazz com Zutty Singleton, Coleman Hawkins, Buster Bailey, Charlie Green, Don Redman....

Més, seriosament perjudicat per l'abús de la beguda, la seva estrella s'anà eclipsant.

Finalment, el 3 de juny de 1939, moria als 39 anys acabats de complir, quan encara, --al igual que Louis Armstrong-- podia haver seguit aportant al món del Jazz, la seva indiscutible vàlua i forta personalitat.

Pere Crusellas i Solsona

PÍLDORAS

Para M-T. C.

Nuestro viejo amigo Red Richards ha vuelto otra vez a "La Cova del Drac". Es una delicia oírle tocar el piano una multitud de encantadoras melodías que, según parece, los demás pianistas han olvidado.

Cunado los demás músicos de jazz nos interpretan por enésima vez "Satin Doll" o "Perdido", Red va a buscar en su memoria antiguos temas de Don Redman, de Hoagy Carmichael o los menos conocidos de Fats Waller, demostrando a sus 72 años un envidiable espíritu de originalidad.

Gracias Red...

Benny Carter es una de las grandes figuras del jazz. Todo el mundo lo sabe pero lo que no muchos saben es que tres estudiosos norteamericanos, Morroe Berger, Edward Berger y James Patrick han publicado hace poco una obra de dos volúmenes titulada "Benny Carter, a life in American Music" que es un magnífico compendio de la vida, milagros y obras de Benny. Impresa en magnífico papel e ilustrada con numerosas e interesantes fotografías, no solamente nos cuenta todos los pormenores de la vida artística de nuestro héroe sino que también nos da una discografía completa, una lista de todas las composiciones debidas a su pluma y extensos detalles sobre su actividad musical en Hollywood como compositor y arreglador de músicas para películas.

Esta obra es recomendable a todos los que gustan de la música de Carter. Ha sido publicada por el Institute of Jazz Studies de la Rutgers University en New Jersey.

Acaba de fallecer en Bruselas, víctima de una larga y penosa enfermedad, el conocido crítico belga Yannick Bruynoghe. Yannick a quién conocí a fines de los años cuarenta, primero por correspondencia y luego "cara a cara" ha sido uno de los críticos más lúcidos que haya tenido el jazz. Hombre muy culto, dueño de una fina ironía, no ha escrito mucho pero las pocas páginas que ha dejado evidencian un conocimiento poco común del "alma" del jazz. Gracias a él tenemos un libro magnífico "Big Bill Blues" recopilación de las vivencias del gran Big Bill Broonzy. Para la televisión, belga ha participado en la realización de varios cortos de jazz, entre ellos uno dedicado al mismo Big Bill y otro a Coleman Hawkins.

No será fácil para los que lo han conocido intimamente olvidar a Yannick....

Alfredo Papo

Arreu del Món

ALGUNES BONES ADRECES

THE DUKE ELLINGTON SOCIETY - Box 31, Church Street Station - New York, N.Y. -

10008 - 0031 - USA. Com el seu nom indica, aquesta societat té per missió guardar record i preservar l'obra del gran mestre. Organitza reunions, conferències i concerts, sempre en relació amb la seva vida i la seva obra. Publica un Butlletí mensual molt interessant. Cotització anual: 15 dòlars, o dos anys per 28 dòlars.

THE MERRIT SOCIETY - P.O. Box 156, Hicksville - New York, N.Y. 11802 - USA. Aquesta organització, sota la direcció d'en Jerry Valburn, gran expert ellingtonià, publica discos dels que la majoria son inèdits. Entre altres, una gran sèrie de 48 discos: la DETS (Duke Ellington Treasure Series) està en publicació. Es tracta d'emissions radiofòniques dels anys 45-46, quan el Departament de la Tresoreria Americana havia contractat Duke per a vendre Bons del Tresor.

THE INSTITUTE OF JAZZ STUDIES - Bradley Hall, Rutgers University - Newark New Jersey - 07102 - USA. És a la gran Universitat de Rutgers, a l'estat de Nova Jersey, on s'hi troba una de les més importants col·leccions de discos. Amb en Dan Morgenstern, crític reconegut, com a editor, aquest Institut ha començat a publicar llibres molt interessants sobre músics de jazz. Han aparegut ja els que tracten d'en Benny Carter i l'Art Tatum.

DE CAPO PRESS INC. - 227 West 17th Street - New York, N.Y. - 10011 - USA. Es una casa editora que està especialitzada en la publicació de llibres de jazz a preus molt raonables. Reedita també llibres d'altres llibreters. Podeu demanar-li el seu catàleg gratuït.

joint

SENYOR PARELLADA

fonda

"la cuina tradicional del país"

Plateria, 37

☎ 315 40 10. Barcelona 3

LA FILATÈLIA I EL JAZZ

per JEAN REDDY

La Filatèlia —aquest art gràfic escampat per tot el món— no ha pas estat tractat generosament en el referent al Jazz.

Escassos són, en efecte, els homenatges que s'han atorgat als músics i compositors de jazz per els qui tenen al seu càrrec les emissions postals.

Si estem invadits de retrats de polítics i militars, d'edificis i paisatges, de la fauna i la flora, i algunes vegades també de coses absurdes i sense cap interès (sobre tot als Estats Units), hi ha molt pocs segells representatius del Jazz.

Els USA, on va nèixer el Jazz, n'és el primer culpable, car no se'n coneixen més de tres edicions, actualment, que tinguin quelcom a veure amb el Jazz.

W.C. HANDY (6 cts) tocant la trompeta, sobre fons violeta.

GEORGE GERSHWIN (8 cts) el seu retrat sobre fons verd amb una escena de "Porgy and Bess"

SCOTT JOPLIN (20 cts) El seu retrat sobre fons beige, amb l'artista al piano en primer pla.

És ben poca cosa quan sabem del nombre d'artistes i compositors americans,

Les joves nacions africanes han estat molt més generoses envers els músics de jazz que, després de tot, no són pas originaris dels seus països i alguns dels segells han aparegut quan l'individu encara era vivent. (És necessari haver mort 10 anys enrera, als Estats Units, per tenir dret a l'aparició en segells).

Troblem doncs:

REPÚBLICA DE MALI (Sèrie "Els grans Músics Negres"): NAT KING COLE (130 F) ERROLL GARNER (150 F) LOUIS ARMSTRONG (270F)

REPÚBLICA DE NIGER: Dos segells sobre en Louis Armstrong, en un d'ells tocant la trompeta (100 i 150 F).

REPÚBLICA DE TCHAD: Tres bons retrats dins la sèrie "Gran Músics Negres Americans": SIDNEY BECHET (50 F) - DUKE ELLINGTON (75 F) - LOUIS ARMSTRONG (100 F).

Finalment REPÚBLICA DEL SENEGAL: LOUIS ARMSTRONG (150 s) a la trompeta, sobre fons or, magnífic.

Sobre aquest mateix assumpte, la DUKE ELLINGTON SOCIETY intenta fer sortir als USA un segell en honor del Duke. La data en que s'espera sigui publicat serà el 24 de maig del 1984, precisament 10 anys després de la seva mort. Aquesta organització ha reunit ja gairebé 30.000 signatures als USA i a l'estranger. Si us voleu unir a aquesta petició, envieu carta d'adhesió a : THE DUKE ELLINGTON SOCIETY -Box 31, Church Street Station - New York, N.Y. - 10008 - 0031 - USA

Butlleti Hot Club de France

El Grup **TransAtlàntic**

a «la Caixa»

El passat 22 de març i dintre del Cicle "Ara Jazz 2" de la Caixa, fou presentat aquest grup que capitaneja John DuBuclet.

Dos vells coneguts formen part del grup: Horacio Fumero al baix, i Peer Wyboris a la bateria. El primer, segueix la línia "clàssica" de suport rítmic i fons armònic. Breus pinzellades cap a les formes modernes, però sense profunditzar. Wyboris, ja té un altre concepte del Jazz. Bon bateria, penso que abusa de la intensitat. Hi ha moments que si fés més "pianíssimos", podríem fruit millor dels instruments solistes.

Jean Luc Vallet, al piano, diguem que estigué discret. Donava la sensació de que volia estar absent. Poca cosa donà per comentar la seva actuació d'aquest dia.

I dels tres restants, destaco a Matthew Simón. Si físicament petitó, musicalment és gran. Potser no és massa pròdig d'idees. Es manté en línia armònica constant i el que per a mi sobresurt, és la bellesa del so que treu al seu instrument.

Jonh DuBuclet —sembla ser el cap de colla— es prodigà en les seves actuacions i si reconeixem

que és un bon professional, potser li falta intensitat de so i acabar de lligar les idees, que al contrari de Simón, sembla que en té moltes. Potser, el que li falta és acabar d'arrodonir-les per tal de que siguin coherents. És possible que la seva imaginació n'hi proporcioni tantes, que volguent-les abastar totes, les que enceta, de vegades no acaben en final felicitat...

Dave Pybus al saxo alt ens va demostrar ser un bon instrumentista, un bon músic, amb un so no massa acadèmic i unes idees que acabaven de complicar la cosa. No obstant, tingué moments brillants i penso que seria bó tenir ocasió d'escoltar-lo més d'una vegada.

Destaco, perquè per a mi fou la peça més emotiva, el pseudo espiritual o cant religiós, que el propi Pybus presentà amb la definició subjectiva de que "anaven a fer música de Missa".

La composició, treballada seguint la vena clàssica, acords plens, profunds, molt ben preparada i assajada l'execució, i que repeteixo, per a mi, fou el millor amb que ens obsequiaren aquella nit.

Un bon concert i un altre encert del Cicle "ARA JAZZ 2" de la Caixa.

discos

15 per cent
de descompte en
discos de jazz als
socs de Jazz Club

PLAZA TORRAS I BAGES, 1 GRANOLLERS

Richards & Silva (oooh!..Yes!)

Val a dir-ho: poques vegades a casa nostra se'ns ha donat una oportunitat com aquesta d'escoltar jazz del de debò. Remarcable aquest concert a l'Auditori de "la Caixa" dintre del cicle "Ara Jazz-2" amb la presència d'aquests grans artistes que són Red Richards, piano, i Michael Silva, bateria, ambdós al servei d'una "fórmula" ja acreditada però no pas per això menys vàlida. Ens atrevim a dir: d'una música a escoltar dintre "cent anys vista" perquè llavors encara serà bona música. És el fet dels clàssics, sempre vigents, sempre renaixents, ben lluny ja de polèmiques estèrils i de confusionisme més o menys circumstancial. En fi, un art sempre actual perquè ja és etern.

Red Richards, ja conegut del públic granollerí, és un pianista meritíssim d'una tècnica perfecta basada en els millors exemples (Waller, Hines, Wilson) dotat d'una mà esquerra melòdica i independent, mantenint amb ella un "basso continuo" imaginatiu d'ampla força rítmica i armònica, el millor de la seva personalitat i que només es sol trobar en els grans intèrprets d'aquest instrument. Richards delectà l'auditori durant gairebé dues hores amb la seva intel·ligència jazzística, prodigant un swing a flor de pell, tal i com ha d'ésser (on no hi ha swing, no

hi ha jazz). Suggestiu sempre, Red és el missatger d'una música intimista, gairebé col·loquial, de bona llei, que adreça a uns amics que l'escolten i s'alegren de la seva companyia perquè els fa feliços. El contacte amb ell esdevé perfecte.

I què podem dir del seu col·lega? Heus ací l'autèntic col·laborador de la música de Richards. Michael Silva és el company, l'amic que comparteix l'ideal del solista amb una gràcia i una saviesa encomiables. N'és el "tandem" perfecte i un gran coneixedor dels secrets rítmics i tímbrics que es poden assolir de les pells i els bronzes. Si diem que procedeix de l'escola del mític Jo Jones, ens sembla dir-ho tot i la comprensió és fàcil.

En algunes de les seves interpretacions, Richards hi intercala la veu, encara que ell no es cregui un cantant. Senzillament ho fa en homenatge a Fats Waller i a Louis Armstrong. I ho fa molt bé. Ajuda a crear una atmosfera d'adhesió als seus amics inoblidables i a evocar-ne el seu dolç record. El públic, no prou nombrós com fóra de desitjar, però molt sensible al missatge d'aquella nit a l'Auditori, va subratllar amb els seus aplaudiments tots els gran moments d'aquesta memorable reunió.

SORIQUE
JOIER

DECIDIDAMENT...

Anselm Clavé - Tel. 8700507 - GRANOLLERS
La Riera, 49 - Tel. 7901577 - MATARO

Discografia

Ella Fitzgerald

MCA RECORDS H-204461
Serie JAZZ PLATINIUM

Poques coses podem dir avui, que no sapiguem de la meravellosa ELLA FITZGERALD, d'aquesta dona que ho ha aconseguit tot dins del món de la música i que meritòriament ha estat qualificada com "The first Lady of jazz".

Aquest disc tan encertadament editat per la companyia MCA Records, és un recull molt resumit de la primera etapa assolida per Ella Fitzgerald en la ja dilatada carrera de més de 45 anys fent jazz pel món. Comprèn enregistraments fets entre 1937 i 1955, per la casa discogràfica DECCA i, potser, la peça més interessant, com a document històric, és A-TISKET A-TASKET, ja que amb aquesta cançó i amb el seu descobridor CHICK WEBB, assolí llur primer èxit. Això era l'any 1938 i només tenia 20 anys. També Chick Webb, UNDECIDED, gravada l'any 1939. Una altra peça important, OH, LADY BE GOOD, gravada en 1947 amb l'orquestra de Bob Haggart. Del mateix any, FOR SENTIMENTALS REASONS i HOW HIGH MOON, gravats amb petites formacions. I, entrant a la dècada dels 50, amb l'orquestra de Sy Oliver, BASIN STREET BLUES, I'VE THE WORLD ON A STRING, i IF YOU CAN'T SING IT. Amb Ray Charles, MIXED EMOTIONS i SMOOTH SAILING. I per acabar, amb Benny Carter, THAT OLD BLACK i LOVER, COME BACK TO ME.

Un disc que no pot faltar a cap aficionat al jazz i el preu, com tot els de la sèrie Jazz Platinum, és de 550 pessetes.

Lluís Sitjes i Planas

El nostre amic Alfredo Papo disposa encara d'uns quants exemplars de la seva obra "Jazz para cinco instrumentos" il·lustrada amb vint-i-cinc magnífiques fotografies d'Anna Turbau. Pels amics del Jazz Club Granollers, aquesta obra es pot adquirir al preu especial de 500 pessetes. Escriu a la nostra publicació i se us enviarà contra reembossament.

LOUIS ARMSTRONG AND THE ALL STARS
"OLD FAVORITES"
MCA RECORDS H-204463
SERIE JAZZ PLATINIUM

A l'any 1947, degut a la gran crisi econòmica que suportà el poble americà, després de la segona guerra mundial, LOUIS ARMSTRONG, aconsellat pel seu mànager Joe Glaser, dissolta la gran orquestra que l'acompanya en la dècada dels 30 i principis dels 40 constitueix l'agrupació potser més prestigiosa de totes: els "ALL STARS".

Per als "All Stars" de LOUIS ARMSTRONG, format a la manera de les antigues Bandes de New Orleans, hi desfilaron grans figures del jazz mundial, que sempre acompanyaren al Mestre, fins a la seva mort. Citem, per exemple, a Earl Hines, Cozy Cole, J. Teagarden, Barney Bigard, Dany Barcelona, Trummy Young...

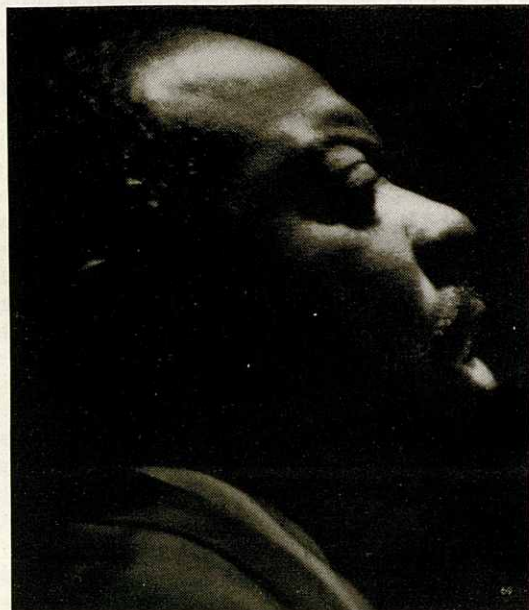
I ja entrant concretament en aquest disc, direm que és un dels pocs enregistraments d'Armstrong que podem trobar a Espanya, i comprèn com diu el títol, velles peces, preferides de Satchmo. FINE AND DANY, MY BUCKET'S GOT A HOLE IN IT, gravades l'any 1950 amb J. Teagarden al trombó, Barney Bigard, al clarinet, Earl Hines, piano, Arvell Shaw, al baix, Cozy Cole a la bateria i naturalment Louis Armstrong a la trompeta i la veu. STRUTTIN' WITH SOME BARBECUE, MARGIE I BASIN STREET BLUES, de 1954 amb Armstrong, Trummy Young al trombó; B. Bigard, clarinet; Bud Freeman, sax tenor; Billy Kyle, piano; Arvell Shaw, baix; i Kenny Johns, bateria. També del mateix any, però amb gravació diferent, MUSKRAT RAMBLE, TENDERLY i YOU'LL NEVER WALK ALONE.

Dues peces de l'any 1955, TIN ROOF BLUES i PRETTY LITTLE MISSY, amb la mateixa formació que l'any anterior, només amb un canvi: entra Barret Deems a la bateria en lloc de Kenny Johns. Tanca l'àlbum, FROG-I-MORE RAG, gravada el 1957 amb Armstrong, Young, Edmond Hall, B. Kyle, Squire Gersh i George Barnes.

Disc molt recomanable, per la qualitat d'interpretació, números executats, (gairebé tots són standards) i pel preu de 550 pessetes, a qualsevol comerç especialitzat el podeu trobar.

Lluís Sitjes i Planas

El Jazz de dol «Count» Basie ha mort!...

A l'hora de tancar l'edició d'aquest número, la premsa d'arreu del món ha donat la trista nova de la mort de «Count» Basie, ocorreguda el 26 d'abril, als 79 anys d'edat, a Hollywood, després d'una gravísim malaltia que, feia temps, el tenia allunyat de les seves activitats.

William Bill Basie, conegut de tothom pel sobrenom de «Count» (el Comte) ha desaparegut de l'escena del món i de la música del jazz que ell tan ennoblí i ajudà a fer-la universal.

Nascut el 21 d'agost del 1904, s'erigí en figura gegantina com a intèrpret del piano, compositor i director d'orquestra. La seva Big Band, tota una màquina poderosa generadora del swing més genuí i gresol de grans artistes, ha emmudit per sempre, encara que perdurarà en el record mercès a l'obra enregistrada, immensa en qualitat i quantitat.

En el pròxim número publicarem un extens article biogràfic i altres treballs sobre aquest músic de llegenda.

Reposi en la pau el meravellós artista i home bo. I que l'acompanyin a l'eternitat els compassos del «One o'clock jump» la sintonia de la seva Bing Band inoblidable.

Jazz Club Granollers

**Publicidad
ITJES**

Av. Sant Esteve - Tel. 870 65 33 Granollers

**GRÀFIQUES
GARRELL 2**

*més de 100 anys
que fem impressos*

Josep Umbert, 24 - Tel. 870 06 51
Indústria, 39 - Tel. 870 12 89 Granollers

ANATOMIA DE LA MUSICA DE JAZZ

Capítol II - Estructures

per Jordi Vall Escriu

Dèiem en el capítol anterior que el jazz és la música de la confusió. Però ho és perquè l'art del nostre temps, és a dir, del nostre segle, canvia potser massa ràpidament, des que l'home va inventar la primera màquina (el motor), vull dir, les coses passen massa depressa.

El jazz des del seu naixement, ha passat per diversos períodes, gairebé cada deu anys ha fet una evolució tan progressiva que pel qui no és un coneixedor expert, presenta un mar de confusions impossibles d'explicar, si no és a base de sentir una gran quantitat d'interpretacions que cada una de les èpoques ens ha deixat.

L'home sempre troba solucions quan li són necessaries per a resoldre els problemes més apremiants. Els "clàssics" ens deixaren les partitures que es repeteixen i es repeteixen a través dels segles seguint la pauta de les notes escrites. Amb la música de jazz això és impossible, el jazz comença al moment de l'interpretació i acaba al final d'ella. No es pot escriure, no es pot repetir, i si es repeteix, no serà mai igual. És com si un pintor realitzés el mateix tema, diverses vegades. Potser si que arribaria a fer els quadres molt semblants, però mai serien exactes.

Amb la música de jazz això succeeix molt més acusadament. El músic sap que existeix en el fons una partitura que li serveix de base, però ell té la llibertat de dir-ho a la seva manera, saltant-se les notes de la partitura estipulada per a crear-ne d'altres que ell sent, que en ell li dóna la pròpia creació.

Si més no, amb això no n'hi ha prou. No serviria de res canviar notes de lloc, posar-n'hi d'altres que, val a dir-ho, cal que siguin dins la mateixa harmonia, cal que siguin posades dins l'estructura de la part armònica del tema que interpreten. No, no serviria de res si no hi hagués això que en diem jazz. I perquè hi hagi jazz dins d'aquesta creació espontània que sorgeix immediatament quan s'interpreta, cal també, doncs, saber jugar-hi. Fóra com si hom hagués de parlar un llenguatge diferent, i les notes musicals són totes dins el mateix llenguatge. I és que realment, les notes que s'interpreten a la música de jazz no són iguals, tenen un altre sentit, se'ls hi dóna una altra forma estructural, bàsica.

Però encara hi ha més; el jazz és la música "comunista", i és curiós observar això, doncs si hi ha un país al món menys predisposat al jazz és sens dubte U.R.S.S.

El jazz no es pot interpretar si el grup de músics que componen una orquestra no coneixen per descomptat aquesta música, i bàsicament cadascú interpreta per rapport a l'altre.

És a dir, que es podria definir com una col·lectivitat en la que cadascú dóna tot el que pot a l'altre per tal de que pugui reeixir al màxim dins el que realitza. Així per exemple, si en un moment determinat un músic dóna la seva creació amb la trompeta, seguint l'evolució de la melodia establerta, però creant les notes que a ell l'hi surten; el piano l'ajudarà donant acords musicals que s'adapta a la manera d'interpretar del solista, i a aquest li sortiran encara més bones idees que transcriurà sonorament, però al mateix temps, les notes que aquest executa, permetran al pianista de crear nous acords gràcies a les idees que escolta del trompeta. Naturalment, això, ampliant a la resta dels músics que componen el grup, produeix una interpretació diem-ne col·lectiva de resultats extraordinaris.

Ara bé, si donat el cas, la manera que interpreta el solista que executa a la trompeta, no té una bona rèplica del que toca, per exemple, el piano, ja que l'un pot jugar dins un estil completament diferent de l'altre, doncs com ja hem dit abans, el jazz ha fet evolucions que es diferencien quasi bé cada deu anys, aleshores el resultat és negatiu, ja que la comunitat d'interpretació col·lectiva es destrueix, no lliguen les formes d'interpretar. Fóra com barrejar el sucre i la sal.

En un principi, el intèrprets de jazz de la Nova Orleans, a primers de segle, interpretaven col·lectivament. És dir que, tots a la vegada, les petites orquestres de 8 ó 9 músics, tres dels quals, en general, portaven el ritme, els altres quatre o cinc improvisaven la melodia que tocaven al mateix temps. No deixaven que un dels músics interpretés perquè els altres li fessin coixí de fons. Eren tots a la vegada que feien melodia creada a l'instant. Però atenció, ningú, absolutament ningú, feia el que li semblava; cadascú d'ells tocava per rapport al que feia l'altre, i tots en conjunt deixaven petits espais lliures al company del costat, intervenint dins el conjunt de la melodia que creaven sobre un tema determinat.

Per a les persones que no saben música, cal esmentar que aquesta es compon de dues mans — dit així, de manera gràfica— i que doncs la mà esquerra és l'harmonia, i la mà dreta la melodia, pels instruments que disposen d'aquestes dues possibilitats com és el piano, l'orgue, l'arpa, etc. I en el jazz, tant la mà esquerra com la mà dreta ha de donar aquest sentit musical que és la base de tot en l'interpretació.

Però, com hem dit abans, no n'hi ha prou amb que el músic creï notes diferents de les escrites a la partitura que en general, no es fa servir, doncs quan interpreten saben de memòria l'harmonia del tema que interpreten. Cal que sigui jazz, al temps ques es fa una creació lliure d'això. Què és doncs el jazz?

Caldrà pensar-s'ho molt abans de respondre a aquesta pregunta. Les estadístiques més reconcentrades sobre el tema ha donat una tal diversitat de respostes que quasi seria impossible d'encabir-les en un llibre de cinc-centes pàgines. Músics importants, grans mestres del jazz, creadors i crítics, escriptors especialitzats mai no s'han posat d'acord, i el que és més greu encara: molts d'ells no n'han sabut donar una resposta de cap mena.

Extraordinaris músics, que s'han passat tota la vida interpretant jazz, per exemple, han dit que per a ells el jazz és la seva vida, i que fora d'això no té cap més explicació.

D'altres, saben que existeix, que està aquí, que neix i mor a cada instant, però no hi ha cap més definició.

En el proper capítol, donarem una gran quantitat de definicions sobre tan polèmica pregunta.

(En el capítol III - Definicions)

Publicació
Mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

Hi col·laboren:

Pere Crusellas i Solsona, Francesc Sala i Pascual

Esteve Colomer i Brossa, Alfredo Papo

Joint, Lluís Sitjes i Planas, Amador Garrell i Soto

Fotografia: Pere Espauella i Bufia

Imprimeixen: Gràfiques Garrell-2

Publicitat: Sitjes

Dipòsit legal: B-2472-1984

fes-te
soci del **JAZZ
CLUB**

Cinquantenari del Jazz
a Granollers 1934-1984

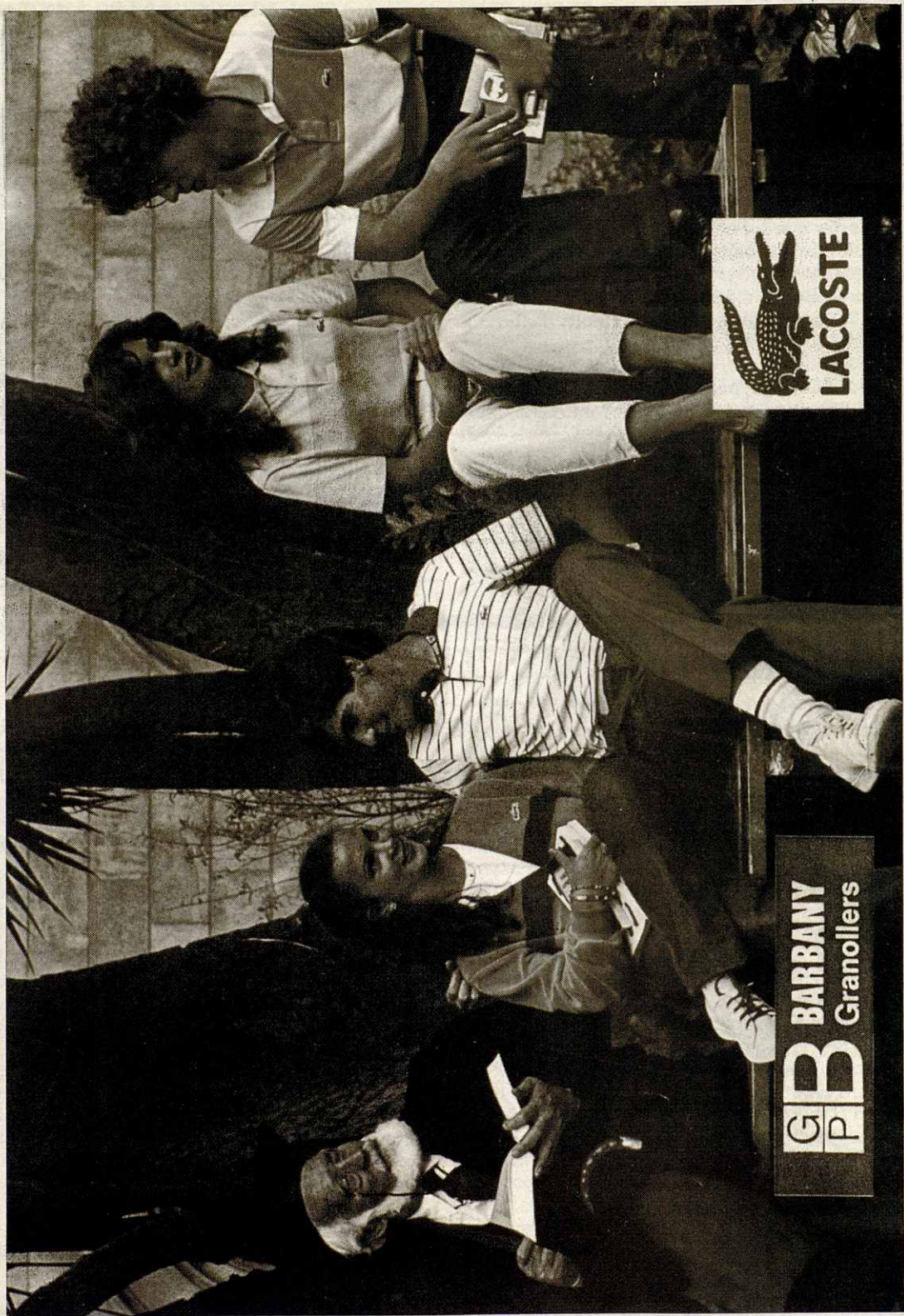
Exposició de Pintures

AVALLONE

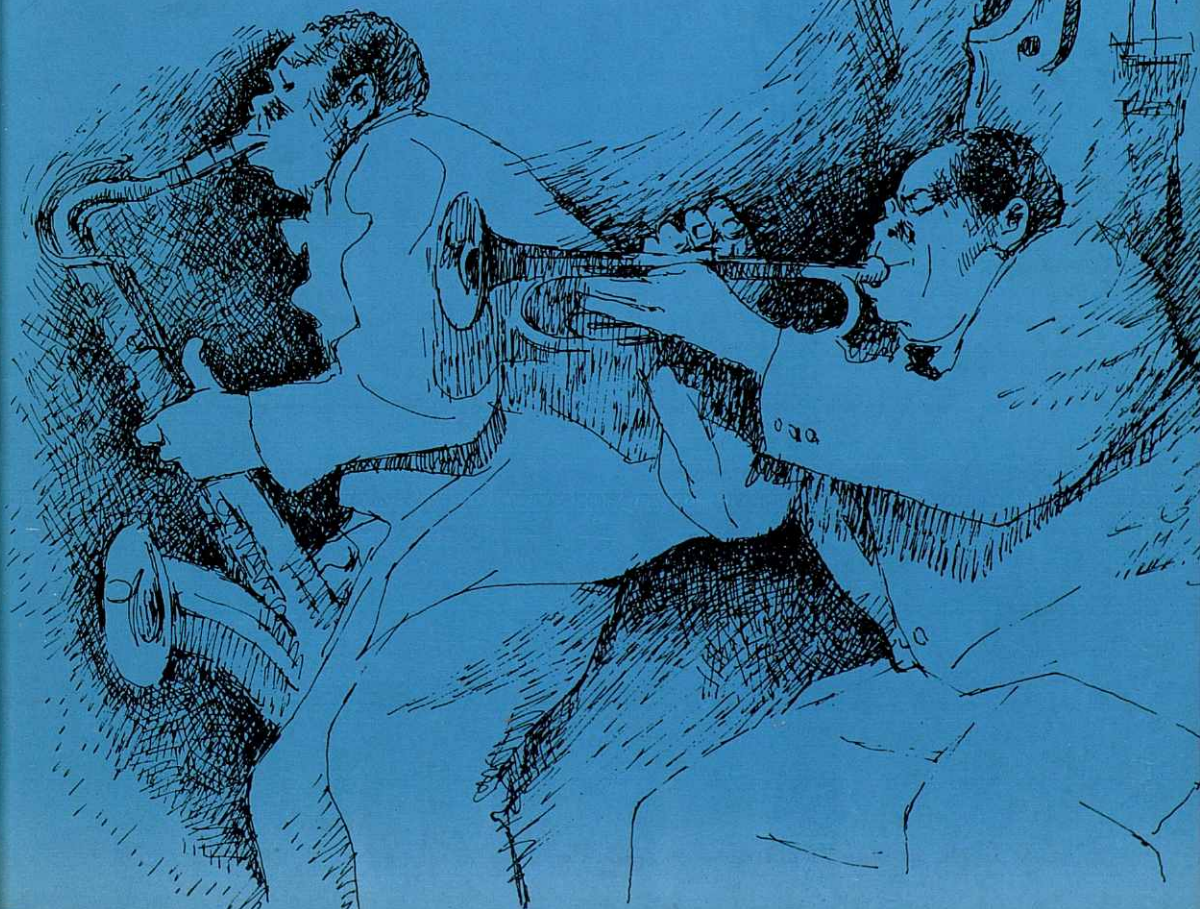
sobre el Tema **JAZZ**

Inauguració: 1 de juny

ab
galeria d'art

Cinquanta anys del JAZZ a Granollers 1934-1984

HOTEL EUROPA

RESTAURANT
SNACK - BAR

BANQUETS - BODES - CONVENCIONS
40 HABITACIONS DOBLES

**SEMPRE AMB GRANOLLERS
I ELS SEUS MÚSICS**

Carrer Clavé, 1 Telèfon (93) 870 03 12
GRANOLLERS